Annus XVII - Vol. XVII 2 Martii 1925 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutiones Apostolicae, p. 89 - Litterae Apostolicae, p. 97.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I Decretum, p. 99; II Provisio Ecclesiarum, p. 100 - *S. C. de Disciplina Sacramentorum*: Circa facultatem Missam litandi media nocte, p. 100 - *S. C. de Religiosis*: I Dubium, p. 107; II Approbationes, p. 108 - *S. C. Rituum*: Decretum, p. 109.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 113.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti, p. 114 - S. C. per la Chiesa Orientale: Avviso di concorso, p. 114 - Segreteria di Stato: Avvertenza, p. 115 - Nomine e Onorificenze, p. 116 - Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 119 - Necrologio, p. 120.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 4 - 2 Martii 1925)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

I. CATANEN. *Apostolica Sedes.* - De erectione in Collegiatam ad honorem Ecclesiae Paroecialis Sanctae Mariae « De Eleemosyna », in civitate « Albavilla ». - 20 Octobris 1924 . . . 89

II. IACIENSIS. *Apostolica Sedes.* - De erectione in Collegiatam ad honorem Ecclesiae Sanctorum Petri et Pauli. - 20 Novembris 1924 92

III. IACIENSIS. *Ad divinam.* - Erectio Ecclesiae S. Sebastiani in Collegiatam ad honorem. - 20 Novembris 1924 . 94

LITTERA APOSTOLICA

Sancto Francisco Asssisiensi. - Titulus ac privilegia Basilicae Minoris conferuntur Ecclesiae O. F. M. Conventualium Sancto Francisco dicatae in civitatae Ponormitana. - 23 Decembris 1924 97

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

I. *Ratisbonensis-Monacen. et Frisingensis.* - Decretum dismembrationis et aggregationis. - 9 Februarii 1925 . 99

II. Provisio Ecclesiarum 100

Sacra Congregatio de Disciplina Sacramentorum

Romana et aliarum. - Circa facultatem Missam litandi media nocte occasione extraordinariae solemnitatis. - 22 Aprilis 1924 100

Sacra Congregatio de Religiosis

I. *Dubium.* - De Religiosis professis votorum temporariorum in amentiam incidentibus. - 5 Februarii 1925 . . 107

II. Approbationes 108

Sacra Congregatio Rituum

Baiocen. - Decretum de miraculis pro Canonizatione Beati Ioannis Eudes, Missionarii Apostolici et Institutoris Congregationis Iesu et Mariae nec non ordinis B. M. V. a Caritate. - 8 Februarii 1925 109

ACTA TRIBUNALIUM

Sacra Romana Rota

Citatio edictalis:

Budvicen. - Nullitatis matrimonii (Steffan - Steffan). - 20 Februarii 1925 113

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatorie e Generali* . . 114

II. S. Congregazione per la Chiesa Orientale: *Avviso di concorso* . . . 114

III. Segreteria di Stato: *Avvertenza - Nomine e Onorificenze* 115

IV. Maggiordomato: *Nomine* 119

V. Necrologio 120

Annus XVII - Vol. XVII 2 Martii 1925 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

CATANEN.

DE ERECTIONE IN COLLEGIATAM AD HONOREM ECCLESIAE PAROECIALIS SANCTAE MARIAE « DE ELEEMOSYNA », IN CIVITATE « ALBAVILLA ».

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolica Sedes numquam ea decernere ac sua auctoritate concedere destitit, quae ad divinum cultum augendum et ad ecclesiastici ordinis decorem in sacro ministerio promovendum opportuna viderentur.

Cum itaque dilectus filius Noster Dominicus Ioseph, tituli Sanctorum Ioannis et Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Francica Nava de Bontifé, Archiepiscopus Catanensis, supplices Apostolicae Sedi porrexerit preces ut in civitate *Albavilla*, in ecclesia paroeciali S. Mariae *de Eleemosyna*, in qua collegium sacerdotum, sola Ordinarii auctoritate in Capitulum constitutum hucusque exstiterat, verum et canonicum Capitulum erigeretur; Nos, de consilio dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis consistorialibus praepositorum, cunctis matura deliberatione perpensis, oblatas preces benigne excipiendas censuimus.

Quapropter, Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto, quorum interest, vel sua interesse praesumant, consensu, Capitulum collegiale ad hono-

rem in praefata ecclesia S. Mariae *de Eleemosyna* constituimus, ipsamque ecclesiam proinde ad collegiatae dignitatem evehimus, ita ut ipsa in posterum collegiata ad honorem nuncupari et dici possit ac valeat, cum omnibus iuribus ac privilegiis, quae aliis ecclesiis collegialibus sunt propria, quibusque ipsae gaudent, sub his tamen quae sequuntur legibus et conditionibus.

Capitulum quatuor Dignitatibus, octo canonicis pariterque mansionariis constabit. Dignitates vero hae erunt: prima Praepositus, secunda Cantor, tertia Thesaurarius, quarta Decanus, hoc eodem ordine praecedentiae inter se servato. Canonici autem et mansionarii, quisque in ordine suo, iuxta prioritatem possessionis sequentur.

Praepositi titulo et honore decorabitur parochus pro tempore ecclesiae S. Mariae de *Eleemosyna*, ac propterea in praesens erit qui modo paroeciali munere fungitur, idest dilectus filius Vitus Piccione sacerdos, qui per easdem praesentes Litteras Dignitatem assumet; ceterae vero Dignitates, canonici et mansionarii ad tramitem iuris communis in posterum eligentur; interim autem ii sacerdotes erunt qui modo Collegiatam constituunt, servato ordine praecedentiae.

Quoad regimen paroeciale, nec Capitulum, qua tale, nec Dignitates, canonici et mansionarii, quatenus ad Capitulum pertinentes, ullam auctoritatem vel ingerentiam sibi vindicare poterunt, Praeposito-parocho omnimoda facultate servata ac tributa, ad praescriptum iuris. Quoad vero bonorum administrationem, ea sit penes Capitulum et exerceatur per tres administratores, quorum praeses erit Praepositus; alii duo eligendi sunt unus ab Archiepiscopo, alter a Capitulo; et ipsi suae administrationis rationem reddant ad tramitem iuris communis.

Totalis reditus annualis dotis ac proventuum Capituli distribuatur inter praesentes hoc modo: statuatur certa et definita portio reditus pro unoquoque chorali officio cui Capitulum tenetur assistere. Haec portio dividatur unicuique Dignitati, canonico et mansionario praesentibus, ita ut singulis Dignitatibus et canonicis duae partes cedant et una pars singulis mansionariis. Chorale servitium ea ratione ordinetur sicut statuetur in constitutionibus. Cum autem specialis fundus constitutus fuerit, Missa applicabitur pro benefactoribus; interim vero Missa paroecialis pro populo valeat ad utrique obligationi satisfaciendum.

Praepositi insignia erunt rochetum cum manicis rubino colore subsutis et mozeta violacei coloris. Ei vero solemnioribus festivitatibus infra annum occurrentibus cappam magnam eiusdem coloris, hiemali tempore muris pontici pellibus confectam, aestivo autem tempore ex serico rubini coloris, deferre quoque licebit. Aliarum Dignitatum et canonicorum insignia

erunt rochetum cum manicis rubini coloris subsutis et mozeta violacei coloris; mansionariorum tandem rochetum cum manicis nigro colore subsutis et mozeta eiusdem nigri coloris. Tum Dignitates, tum canonici et mansionarii haec insignia gestare poterunt exclusive in sacris caeremoniis quibus intersit totum Capitulum.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint vel praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus dilectum filium Nostrum Dominicum Ioseph, tituli Sanctorum Ioannis et Pauli S. R. E. Presbyterum Cardinalem Francica Nava di Bontifé, Archiepiscopum Catanensem, cum facultatibus necessariis et opportunis ut per se, vel per alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ad hoc subdelegandum, ea omnia facere ac decernere possit, quae ad praemissorum exsecutionem pertinent, iniuncto onere transmittendi, infra sex menses a praesentibus Litteris datis computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo quae hisce Litteris Nostris erectionis, evectionis, constitutionis, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae decreta sunt, infringere, vel iis contraire liceat. Si quis autem, ausu temerario, hoc atten-

tare praesumpserit, in indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die vigesima mensis octobris, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 15.

II

IACIENSIS

DE ERECTIONE IN COLLEGIATAM AD HONOREM ECCLESIAE SANCTORUM PETRI ET PAULI.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolica Sedes, quoties sibi occasio oblata est, numquam destitit ea decernere quae ad divinum cultum promovendum et ad ecclesiastici ordinis decorem in sacro ministerio augendum opportuna viderentur.

Quum itaque sacerdotes adscripti communiae Sanctorum Petri et Pauli in civitate Iaciensi, a Nobis, proprio Ordinario suffragante, enixe postulaverint ut praedicta ecclesia, quae antiqua communiae origine et cultus splendore inter praecipuas eiusdem civitatis merito recensetur, in collegiatam erigeretur, et, loco communiae, Capitulum collegiale apud ipsam ecclesiam constitueretur; Nos, omnibus mature perpensis, oblatis precibus annuendum censuimus.

Quare, suppleto quorum interest, vel sua interesse praesumant, consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, Capitulum collegiale ad honorem in ecclesia Sanctis Apostolis Petro et Paulo dicata in civitate Iaciensi constituendum decernimus, ipsamque ecclesiam ad collegiatae dignitatem evehimus cum omnibus iuribus ac privilegiis, quae Capitulis collegialibus sunt propria, servatis tamen quae sequuntur modo et legibus:

I. In praesens omnes, qui modo ad communiam pertinent, inter canonicos adnumerandi erunt. In posterum vero Capitulum undecim constabit canonicis, quorum unus titulo Decani decorabitur eritque unica Capituli Dignitas simulque rector ecclesiae Ss. Petri et Pauli. Prima autem hac vice Decani dignitatem assumet ille qui nunc ipsius ecclesiae est rector, vicibus subsequentibus Decani dignitatem nominatio, prout de iure, ad Apostolicam Sedem pertinebit. Canonici vero ab Ordinario eligentur et amovibiles erunt ad nutum Ordinarii, sicut Decanus ad nutum Sanctae Sedis.

II. Decano, qua Capituli Dignitati et ecclesiae rectori, onus incumbet vigilandi, et providendi omnia quae ad ecclesiae curam, sive spiritualem sive materialem pertinent. Omnes vero canonici rectorem adiuvare tenentur sive in sacris confessionibus recipiendis, sive in sacra catechesi explananda, si id vel in ecclesia collegiali, vel alibi, ab Ordinario mandetur, sive tandem in sacris peragendis.

III. Circa praecedentiam servetur ius commune, hoc addito tamen quod Capitulum ecclesiae Ss. Petri et Pauli praecedet alia Capitula collegiata eiusdem civitatis Iaciensis.

IV. Chorale servitium ea ratione ordinetur ut statuetur in constitutionibus a Capitulo conficiendis et ab Episcopo adprobandis, in quibus mentio facienda erit sacrarum illarum functionum vel caeremoniarum, quibus extra suam ecclesiam Capitulum interesse debebit. Missa conventualis per turnum celebrabitur diebus quibus chorale servitium habebitur, reservata tamen celebratione diebus solemnioribus Dignitati capitulari. Mensibus septembri et octobri servitium chorale intermitti poterit.

V. Quoad bona ecclesiae collegialis statuimus ut ea ipsa sint, quibus fruitur in praesens communia, oblationibus quae in posterum largiri poterunt adiectis. Ex iis autem bonis providebitur tum divino cultui sustentando et augendo, tum ecclesiae fabricae necessitatibus consulendis, tum denique canonicorum praebendis nec non choralibus distributionibus praestandis, ad hoc tertia parte proventuum separata. Administratio vero bonorum ipsorum sub nutu ac vigilantia Ordinarii erit, iuxta modum in constitutionibus statuendum.

VI. Canonicorum insignia erunt: rochetum cum manicis violaceo colore subsutis, ac mozeta eiusdem coloris. Ea vero gestare exclusive poterunt in sacris caeremoniis quibus intersit Capitulum collegiale. In habitu qui dicitur *piano* uti poterunt *bavaretto* absque *sopramaniche*.

Ad haec omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Ferdinandum Cento, Iaciensem Episcopum, cum facultatibus necessariis et opportunis ut per se vel per alium virum, in officio vel ecclesiastica

dignitate constitutum, ad hoc subdelegandum, ea omnia facere ac decernere possit, quae ad praemissorum exsecutionem pertinent, iniuncto onere transmittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem, intra sex menses a praesentibus Litteris datis, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Quae autem hisce Litteris Apostolica auctoritate a Nobis decreta sunt nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuscumque, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die vigesima mensis novembris, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 16.

III

IACIENSIS

ERECTIO ECCLESIAE S. SEBASTIANI IN COLLEGIATAM AD HONOREM

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad divinam gloriam promovendam ecclesiarumque decorem augendum, Romani Pontifices peculiaribus titulis condecorare consueverunt ecclesias quae historia, arte, solemnitate sacrarum functionum prae ceteris excellunt.

Cum itaque dilecti filii sacerdotes communiae S. Sebastiani in civitate Iaciensi, Apostolicae Sedi supplices porrexerint preces, ab Ordinario valde commendatas, ut dicta ecclesia, quae artis magnificentia, fidelium concursu et sacrarum functionum splendore inter praecipuas civitatis ecclesias merito adnumeratur, ad honorem et dignitatem collegiatae ecclesiae eveheretur, Nos oblatas preces benigne excipiendas censuimus.

Quare, omnibus opportune perpensis, de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto quorum interest, vel sua interesse praesumant, consensu, Capitulum collegiale ad honorem in ecclesia S. Sebastiani Martyris in civitate Iaciensi constituendum statuimus, ipsamque ecclesiam ad collegiatae dignitatem evehendam decernimus, ita ut ipsa collegiata ad honorem nuncupari et dici possit ac valeat, cum omnibus iuribus ac privilegiis, quae Capitulis collegialibus sunt propria, sub modo tamen et legibus, quae sequuntur:

I. Capitulum undecim constabit canonicis, quorum unus titulo et honore Decani decorabitur ac erit unica Capituli dignitas ac simul ecclesiae S. Sebastiani rector. Huius in praesens rectoris firma nominatione, qui proinde, absque alio, officium et dignitatem Decani assumet, alii canonici omnino libere ab Ordinario eligentur et hac prima vice inter sacerdotes, qui nunc membra sunt communiae. Omnes canonici amovibiles erunt ad nutum Ordinarii, sicut Decanus ad nutum Sanctae Sedis, a qua, proutt de iure, in posterum eligetur.

II. Decano, qua Capituli Dignitati et ecclesiae rectori, onus incumbit vigilandi et providendi omnia, quae ad ecclesiae curam spiritualem et materialem pertinent. Omnibus autem canonicis onus incumbit rectorem ecclesiae adiuvandi sive in sacris confessionibus recipiendis, sive in sacra catechesi explananda, si id in ecclesia collegiali vel alibi ab Ordinario mandetur, sive tandem in sacris functionibus peragendis.

III. Chorale servitium ea ratione ordinetur sicut statuetur in constitutionibus a Capitulo conficiendis et ab Episcopo adprobandis, in iisdem addita mentione sacrarum functionum, seu caeremoniarum, quibus extra ecclesiam Capitulum interesse debebit. Missa conventualis per turnum celebrabitur diebus, quibus chorale servitium habebitur, reservata tamen celebratione diebus solemnioribus Dignitati capitulari. A die decima sexta mensis septembris ad diem trigesimam primam mensis octobris, inclusive, chorale servitium suspendi poterit.

IV. Quoad ad bona ecclesiae collegialis, ea ipsa erunt, quibus in praesenti fruitur Communia, oblationibus quae in posterum largiri poterunt adiectis. Ex iis autem bonis providebitur tum divino cultui sustentando et augendo, tum fabricae necessitatibus consulendis, tum denique canonicorum praebendis necnon choralibus distributionibus praestandis, ad hoc tertia parte proventuum separata; administratio vero bonorum ipsorum sub dependentia et vigilantia Ordinarii erit iuxta modum in constitutionibus statuendum.

V. Canonicorum insignia erunt: rochetum cum manicis violaceo colore subsutis et mozeta eiusdem coloris. Ea gestare poterunt exclusive in sacris

caeremoniis, quibus intersit Capitulum. In habitu qui dicitur *piano* uti poterunt *baraetto* absque *sopramanicbe*.

Ad haec autem exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Ferdinandum Cento, Episcopum Iaciensem, eique necessarias huic negotio facultates tribuimus, etiam subdelegandi alium virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrenti difficultate, vel oppositione, imposito onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses a data praesentium Litterarum computandos, authenticum exemplar peractae exsecutionis transmittendi. Quae autem hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis. Decernimus denique has praesentes Litteras valituras, contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quarto, die vigesima novembris, Pontificatus Nostri anno tertio.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphael Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XXX, n. 17.

LITTERAE APOSTOLICAE

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONFERUNTUR ECCLESIAE O. F. M. CONVENTUALIUM SANCTO FRANCISCO DICATAE IN CIVITATE PANORMITANA.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Sancto Francisco Assisiensi exstat in civitate Panormitana vetusta ecclesia dicata, quam, iam abhinc saecula septem erectam atque Fratribus Ordinis Minorum Conventualium concreditam, christianus populus Panormitanus assidue pieque celebravit, hodieque celebrat. Idem etiam aedificium amplitudine ac structura praestat; extrinsecus atque intrinsecus eximiis artis operibus, quae variis diversisque temporibus celeberrimi artifices affabre confecerunt, nitet, ita ut hoc etiam titulo, inter spectatas civitatis sacras aedes merito adnumeretur. At minime praetereundum est in ipso templo memorabilem semper exstitisse Senatus populique Panormitani devotionem erga Immaculatam Beatae Mariae Virginis Conceptionem; nam non modo eiusdem cultus iam ante Basileense Concilium in praefata ecclesia habebatur, sed cum ibidem, decursu temporis, pulchrum atque argenteum Deiparae Immaculatae simulacrum publicae venerationi expositum esset, undique Christi fideles, seorsim vel turmatim more peregrinorum, praesertim vero ex continentibus Siciliae provinciis, ad illam sacram imaginem invisendam venerandamque convenerunt. Adeo autem Panormitanorum erga Immaculatam Virginem relligio crevit, ut civitatis publicarum rerum vices cum pia hac devotione connexae evaserint, et nulla fuerit parta victoria, nulla fugata calamitas, quae ab adiutorio etiam praesidioque Immaculatae Mariae non fuerit repetenda. Quapropter quum nunc Minister provincialis Fratrum Minorum Conventualium, qui cum haud exiguo Christi fidelium emolumento sacras divini cultus functiones in ipso templo sollerter studioseque gerunt, a Nobis suppliciter dimisseque efflagitaverit, ut, Fratrum Minorum Conventualium omniumque cuiusque ordinis civium Panormi votis obsecundantes, memoratam aedem sacram Basilicae minoris titulo privilegiisque, de apostolica Nostra benignitate, honestare velimus: Nos, occasionem etiam nacti plurium saecularium sollemnium, quae ibidem proxime peragenda sunt, in honorem Sancti Francisci Assisiensis, huiusmodi optatis adnuendum ultro libenterque existimavimus. Propterea, auditis quoque VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congre-

gationi praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi, ecclesiam Sancto Francisco Assisiensi dicatam in civitate atque archidioecesi Panormitana Basilicae minoris titulo ac dignitate perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula conferimus iura, privilegia, praerogativas, honores, indulta, quae minoribus Almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis decembris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

RATISBONENSIS-MONACEN. ET FRISINGENSIS

DECRETUM

DISMEMBRATIONIS ET AGGREGATIONIS

Quum incolae villae *Poetzling*, quae ad parochiam *Egglkofen* dioecesis Ratisbonensis pertinet, propriam ecclesiam paroecialem adire ob nimiam distantiam non soleant, sed potius frequentent ecclesiam proximiorem loci *Schoenberg* dioecesis Monacen. et Frisingen.; Emus ac Rmus Card. Archiepiscopus Monacen. et Frisingen., de consensu Rmi Ordinarii Ratisbonensis, ab Apostolica Sede efflagitavit, ut memorata villa a dioecesi Ratisbonensi dismembraretur et ad viciniorem paroeciam *Schoenberg*, et quidem ad illius parochiae expositurum *Haunzenbergersoell*, in archidioecesi Monacensi et Frisingensi, adiungeretur. Iamvero Ssmus Dominus Noster Pius PP. XI, rei opportunitate attenta atque audito voto R. P. D. Eugenii Pacelli, Archiepiscopi tit. Sardian. et Nuntii Apostolici in Bavaria, benigne annuendum censuit; ac proinde praesenti consistoriali decreto statuit, ut villa *Poetzling* a parochia *Egglkofen* et a dioecesi Ratisbonensi in perpetuum separetur, atque paroeciae *Schoenberg*, archidioecesis Monacensis et Frisingensis, iuxta petita aggregetur. Ad praemissa exsecutioni mandanda Ssmus Dominus deputare dignatus est eumdem R. P. D. Eugenium Pacelli, eidem tribuens facultates omnes ad id necessarias, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum: facto onere mittendi intra sex menses ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 9 februarii 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssñus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

6 februarii 1925. — Cathedrali Ecclesiae Calgariensi praefecit R. D. Ioannem Thomam Kidd, rectorem Seminarii Torontini.

— Titulari episcopali Ecclesiae Thennesinae, R. D. Alfonsum Deschamps, Vicarium generalem archidioecesis Marianopolitanae, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Georgii Gauthier, Archiepiscopi titularis Tharonensis et Coadiutoris cum iure futurae successionis Archiepiscopi Marianopolitani.

13 februarii — Cathedrali Ecclesiae Cotronensi, cum metropolitana Ecclesia Sanctae Severinae ad personam unitae, R. P. D. Carmelum Puija, Archiepiscopum Sanctae Severinae, qui in posterum Archiepiscopus Sanctae Severinae et Episcopus Cotronensis appellabitur.

— Titulari episcopali Ecclesiae Neocaesariensi, R. P. D. Antonium Videmari, hactenus Episcopum Oleastrensem.

16 februarii — Titulari episcopali Ecclesiae Tremithuntinae, R. P. Aloisium Gabrielem Xaverium Jantzen, e Seminario Parisiensi Missionum ad exteros, deputatum Vicarium Apostolicum de Chungking.

— Titulari episcopali Ecclesiae Clazomenensi, R. P. Ernestum Hauger, e Societate Lugdunensi Missionum ad Afros, quem deputavit Vicarium Apostolicum de Litore Aureo.

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

ROMANA ET ALIARUM

CIRCA FACULTATEM MISSAM LITANDI MEDIA NOCTE OCCASIONE EXTRAORDINARIAE SOLEMNITATIS.

In plenario Conventu Eñorum Patrum, habito die 15 aprilis 1924, propositum fuit dubium: « An et quomodo expediat facultatem concedere « Missam litandi media nocte in Conventibus Eucharisticis – in triduanis

« supplicationibus ad honorem Ssmi Sacramenti, vulgo *tridui Eucaristici* – « occasione sacrarum missionum, et, in genere, in aliqua alia extraor- « dinaria solemnitate »; et Emi Patres, re mature perpensa, respondere censuerunt:

« Quoad Conventus Eucharisticos, iam provisum per Litteras Aposto- « licas SS. D. N. Pii PP. XI diei 7 martii 1924 (*Act. Ap. Sedis*, an. XVI, « vol. XVI, n. 4, pag. 154).

« Relate ad alias huius generis petitiones, gratia concedi poterit a « Sacra Congregatione de disciplina Sacramentorum sub sequentibus con- « ditionibus:

1) tantummodo in casibus extraordinariis;

2) initium Missae celebrandae ne fiat ante dimidiam horam post mediam noctem;

3) Sacrae supplicationes (vulgo *sacre veglie*) perdurent spatio circiter trium horarum;

4) remoto semper quocumque irreverentiae periculo ».

His omnibus relatis Beatissimo Patri Pio Papae XI in audientia concessa infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario die 22 aprilis 1924, Ssmus eamdem resolutionem approbare et confirmare dignatus est.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius*.

Ad illustrandam praedictam declarationem, iuvat referre sequens

VOTUM CONSULTORIS

Quaedam praemittenda duco, ut propositae quaestioni satisfaciam. Quaestio quidem naturam induit ad Rubricas maxime atque ad disciplinam spectantem, et cum nullam habeat cum Fidei articulis connexionem, Supremo Ecclesiae Legislatori plene subest, qui, in decernendo, utilitatem fidelium maxime intendit ac debitum erga augustum Sacramentum decus.

Recens canonica legislatio de tempore, quo Sacrum litari assolet, statuta habetur in canone 821, nn. 1, 2, 3, Cod. I. C. Idem canon suam ducit originem non modo ex fontibus, ad calcem ipsius Codicis relatis, quique illum collustrant, sed ex pluribus etiam Bullis Rescriptisque, quae media, ut vocatur, aetate, Summi Pontifices ediderunt, ex quibus apparet tunc temporis pro certo habuisse Doctores, *divinum Sacrificium* nisi *orto iam sole* fieri posse.

Praxis contraria, pluries fuit damnata, atque inter condemnationes praecipuae illae recensentur, quas irrogasse scimus Innocentium IV, Constitutione *Sub catholicae* et S. Pium V, Constitutione *Sancti unius*.

Huiusmodi autem Ecclesiae rigor, tam late patuit, ut die 2 martii an. 1737, datis a S. Congregatione sacris tuendis ritibus praeposita, literis Cardinali Prospero Lambertini, Bononiensi Archiepiscopo, interdicta fuerit in eadem civitate, « multas per horas ante auroram Missa lecta ..., « deindeque eodem die pluribus iam a meridie transactis horis, ... alia Missa, « etsi dominicus foret dies, atque etiam occasione, qua Sanctae Dei Pa- « rentis a S. Luca depictum simulacrum solemni pompa » duceretur.

Verum enimvero fucata sub hac abusus specie, quae hac illac apud plures Europae dioeceses antea irrepserat, et quam legitima auctoritas studuit interdicere, aliqua delitescebant indicia vetustioris ac diversae Ecclesiae disciplinae, olim ubique receptae, quae non modo sinebat, verum etiam Missam vespertinis nocturnisque horis interdum celebrari praecipiebat. Cuius vetustae disciplinae haud obscura adhuc supersunt vestigia in Missali Romano, plurimumque sacrae eruditioni prodesset eius historiam retexere ab altero saeculo post Christum natum ad saeculum XIII.

Cum autem recens ius liturgicum tempus praefiniverit pro Sacro litando, initium scilicet, quo idem inchoari possit, atque horam, ultra quam litari haud licet, ea profecto exstitit legislatoris mens, ut Missam veluti peculiarem ritum actionemque reputaverit omni destitutam nexu aliis cum actionibus liturgiam quotidianam spectantibus. Veteres enim diverso quodam modo rem concipiebant; unde nil mirum quod ex diverso iudicio, diversa per tempora habita fuerit legislatio.

Primis Ecclesiae temporibus, quibus fidelium pietas maxime sacrae liturgiae adhaerebat, Missae Sacrificium, uti potior diei christianae pars habebatur, atque uti universi quotidiani cultus centrum; Officium enim divinum crebraque ieiunia, quae tunc per hebdomadam explebantur, arcte cum divino Sacrificio connectebantur; unde harum omnium piarum exercitationum Officiique canonici tempus, ab eo quo Sacrum litabatur dependens erat.

Primis item apostolicis temporibus, cum Ecclesiam inter et Synagogam dissidium nondum plene evenisset, atque non modo Apostoli sed ingens etiam fidelium multitudo servandae Legis esset studiosissima, festivae Synaxis Eucharisticae tempus legitimum nox fuit illa, quae intercedit sabbatum inter et dominicum diem. Sanctus sane Lucas, paucis licet verbis, de quodam nocturno conventu nos docet, cui S. Paulus Troadis praefuit. Plena vero hac super re nobis notitia suppeditatur ex iis, quae plures primorum trium saeculorum scriptores tradiderunt, ex quibus eruitur eamdem Synaxim noctu peractam, et quae festivum diem praecedebat, diutino psalmorum cantu, lectionibus et concionibus absumi consuevisse, iisque expletis, Sacrum fideles, illucescente caelo, explere, Dominique Cor-

pus sumere fuisse solitos. Caelesti hac dape refectis, austerum ieiunium, quo plus interdum quam viginti quatuor horis fideles adstringebantur, desinebat.

Primo exeunte saeculo, bina ieiunia seu « Stationes » feria IV et VI. cuiusque hebdomadae viguisse scimus. Eiusmodi ieiunia, minora nuncupata, hora nona post Missam finem habebant, quae hodie horae fere quintaedecimae respondet: mente siquidem veteres concipere nequibant, Coenam Domini celebrari posse adhuc ieiunii lege perstante. Utique pro pia abstinentia quodammodo sacranda, Eucharisticum Sacrificium requirebatur; hoc vero ieiunii semper finem indicebat; adeo ut quadragesimali tempore, quum abstinentia a cibo et potu usque ad vesperam ducebatur, tum solum Missa litari posset. Plura in Missali Romano eiusmodi primae disciplinae indicia adhuc supersunt, ex quibus Missam cum ieiuniis, quae *stationalia* dicebantur, et cum liturgicis vigiliis colligatam olim fuisse apparet.

Unde factum est, ut cuilibet diei, qui pro explendo ieiunio statutus erat, Missa post *nonam* fuerit designata; vigiliae vero et Missae, quae sabbatis Quatuor Temporum peragebantur, uti nocturni ritus habitae. Formulas praetereo omnes, utpote notas, quae clare ad nocturnum tempus sese referunt.

Eiusmodi Missis antelucanis celebris addicenda est Eucharistica illa Synaxis Natalis D. N. Iesu media nocte, quae psalmodiae finem indicebat, ac ieiunio ipsius Natalis festum praeeunti.

Quin vero hoc Sacrificium ad idem Natale festum esset circumscriptum, litabatur immo post nocturnam psalmodiam, quae diem dominicum Martyrumque natalitia praecedebat. Verum, nocturna Natalis Domini Missa, Romanorum more, non media nocte peragebatur, sed « ad galli cantum », prouti ceterae omnes nocturnae Synaxes explebantur.

Hisce quae adnotanda erant praemissis, de veteri ac recenti Pontificio iure, animadvertendum est de hora ac tempore Sacrum faciendi, plurima privilegia, nunc etiam quibusdam religiosorum Ordinibus, sacris Aedibus, piisque consociationibus etc., concessa, rigorem quodammodo hodierni iuris temperasse, aliquando pro Missa celebranda statutum tempus producendo a media nocte usque ad solis occasum.

Bullaria sodalium Franciscalium, Augustinianorum et quarumdam sodalitatum Monachorum, facultatem tribuunt ut *sodales itinerantes* rem divinam faciant a media nocte usque ad nonam diei posteri, ideoque usque ad horam decimam sextam. Romana Archisodalitas pro adorando noctu Ssmo Sacramento, nonnullis abhinc annis, privilegio et ipsa potitur ut Missa celebrari possit super ipsum Altare, ubi Sacramentum Augustum adorationi

proponitur, idque postrema hora cuiusvis turni vigiliaris. Ex huiusmodi igitur concessione, Sacrum fieri poterit, hiberno tempore, vix dimidia elapsa fuerit hora post mediam noctem. In hoc quoque Sacrae Congregationis tabulario plura servantur documenta, quibus Pontificio iure huiusmodi venia indulgetur.

Modo propositae quaestioni diluendae accedam: « An et quomodo con- « cedere expediat Indultum Missam litandi media nocte ad effectum de « quo agitur? »

Praemonendum duco, distinctionem in hac Sacra Congregatione receptam inter Missam, quae Natalis Servatoris nostri nocte peragitur, aliasque Missas, quarum celebratio permittitur *saltem dimidia hora post mediam noctem*, nullimode ex liturgica traditione repeti posse, quae nullum olim agnoscebat discrimen inter Sacrum, quod in pervigilio Natalis D. N. I. C. peragebatur, aliaque quae in liturgicis pervigiliis operari consueverant, et quae initium cuncta habebant « ad galli cantum ».

Nihilominus, ratione habita, volventibus saeculis, ad christianae pietatis incrementum erga iucundum Natalis Domini festum, recepta ab hac Sacra Congregatione praxis sapienti sane consilio inducta videtur, ac fovenda. Cum igitur petuntur facultates pro litandis nocturno tempore Missis, quoties *extraordinaria occasione*, qua vel Eucharistici Conventus habentur, vel supplicationes per horas quadraginta fiunt, etc., peropportunum esse censeo quod S. Sedes haud difficulter petitam extraordinaria de causa facultatem tribuat, quin ex ea verendum sit ne abusus irrepant, vel etiam hodiernum Ecclesiae ius vigens detrimentum hac super re capiat. Codicis enim canon 821 Missae celebrationis tempus tantummodo respicit, quod suetae liturgiae leges his postremis saeculis servarunt; verum ipsius legumlatores haud plenam tunc sibi rationem comparare potuerunt de continuo assiduoque in dies incremento Eucharistici cultus, quem modo laetantes adauctum cernimus, praecipue cum nocturna solemnia peraguntur, sacrorum coetuum, Iubilaeorumque occasione. Eumdem Eucharisticum cultum provehendi causa haud temere est repetenda ab excitatis auctisque ubique a Summis Pontificibus atque Episcopis liturgicis studiis, fidelium primorum saeculorum spiritu exemploque ductis, quum christiana pietas maxime floreret.

Circumstantiae itaque quas iuris canonici Codex intendit, atque illae, quae in proposito casu concessionem suadent, dissimiles prorsus exstant. Codex quidem de iis rationem habet, quae usitate fiunt, atque exinde legem condit; expetita e contrario concessio in casu peculiares perpendit circumstantias, quarum causa privilegium invocat, seu peculiarem novam legem,

quae communi bono in « speciali casu » aptius consulat. Abest itaque quaevis discrepantia legem inter, petitamque a Sacra Congregatione facultatem; unde cum binae exstent dissimiles circumstantiae, aequitas postulat, ut binis dissimilibus praescriptis rei consulatur. Indultum siquidem modo expetitum, ad prisca christianae religionis tempora quodammodo nos revocat. Prouti in vetustis pervigiliis liturgicis eveniebat, modo etiam, antequam nocturnum Sacrum peragatur, solemnes plerumque supplicationes fiunt, adorationes ad horas producuntur, sacrarumque laudum cantus, uti olim, quum post diutinum vigilatum psalmorum concentum, Missae sacrificium ieiunium ac Synaxim tandem absolvebat. Ante dimidium saeculum haud profecto prudens exstitisset, peculiarissima licet adesset circumstantia, eamdem vetustam Eucharistiae sumendae praxim restituere, propter pericula quae impendere poterant ob viarum atque ipsarum ecclesiarum languida tunc lumina. Modo vero idem periculum valde est imminutum, magnis praesertim in urbibus, ubi vis luminis, electrica virtute comparata, adeo vias splendore collustrat, ut ipsum solem aemulare videatur. Sive igitur periculorum absentia consideretur, sive opportunitas, quae adest maxima, optime utraque suadere hanc Sacram Congregationem videtur, ut, praeter morem, facultatem noctu Missae Sacrificium celebrandi rite petentibus tribuat: idque ad canonicum quoque ius habito respectu, cum ex hoc vigere idem non desinat, tum etiam quia allatum de vetusta christiana aetate exemplum, casus potius respicit, qui extra suetum ordinem eveniunt.

Ad alteram quaestionis partem digrediens, scilicet: « Quibus sub modis indultum hoc concedere expediat », animadvertere praestat Ecclesiae auctoritatem, uti ex supra indigitatis Bullariis constat, plurimum meritorum rationem habuisse, quae propter benefacta sodales religiosorum Ordinum sibi comparaverant; quoties igitur facultas fit « fratribus itinerantibus » Sacrum operandi, Pontifex plerumque illius solummodo commodum respexit, qui itineris laborem erat aggressurus. Haec vero privati commodi ratio in quaestionem, de qua agitur, afferri nequit: unde altera, pro concedenda facultate, conditio, nocturno tempore Missas celebrandi, requirenda videtur, videlicet, quod de peculiaribus explendis ritibus agatur, qui « publica ac solemni causa » fiunt. Huic profecto facultatum generi praxis illa referenda est nocturnae adorationis Sacramenti Augusti, quae per quadraginta horas producitur, prouti laudabili admodum more Romae peragi solet ab Archisodalitate nocturnae adorationis, atque uti ab Ecclesiae suprema auctoritate fuit confirmata.

Ad quemlibet autem abusum amovendum, attenta quoque Eucharistici ieiunii lege, ratio suadere videtur, ut alia etiam pro tribuenda facul-

tate conditio addatur. Quandoquidem, cum eiusmodi *nocturnae Missae* ab ipsis primis christianis sint repetendae, congruum profecto foret, ut quemadmodum ipsi rem divinam faciebant vigili expleta synaxi, ita pariter nunc etiam, antequam divinum Sacrificium « nocte peragatur », ad nonnullas horas publicae supplicationes habeantur, sacrae conciones, adorationes, sacrique conventus etc., quibus fideles paratiores inveniantur ad tantum mysterium concelebrandum, cuiusque participes fiant, caelesti pane sese recreantes; secus enim, illis omnibus posthabitis, sola Missae celebratio quodammodo vilesceret, atque abusus exoriri possent, unde aliquis ex domestica ad Dominicam coenam proxime accederet.

Superest ut disseramus, num Missa nocturno tempore litanda, media inchoari possit nocte, vel potius conveniens sit ad semihoram saltem post mediam noctem illam differre.

Comprobanda quidem est praxis huius Sacrae Congregationis, quae privilegium Missam media nocte litandi integrum et peculiare solemnissimo Natali diei D. N. Iesu Christi servandum studet; adeo ut, quamvis discrimen inter Missam nocte Natalis Domini celebrandam, aliasque, quae praeter morem litandae interdum permittuntur, neque fundetur in iure, neque in traditione liturgica, prudens nihilominus foret illud inducere ac servare, non modo quia parum incommodi indulto fruentibus affert, verum etiam quia emolumenta haud levia parit. Siquidem huiusmodi praxis:

I. Peculiarem omnino solemnitatem noctis Natalis Domini, diu ac quam latissime servatam, utpote sacris Scripturis innixam, firmat, eamque maiore veneratione adauget.

II. Longius protrahit tempus sacrae Synaxis suscipiendae, a domestica coena peracta.

III. Horae saltem dodrante a media nocte naturale ieiunium producit ante sacram Communionem, quod certo leviorem communi, generali, ac pervetustae Ecclesiae legi derogationem reddit.

IV. Aequius cum pristina liturgica consuetudine vetustorum pervigiliorum conspirat, quae licet sub vesperum inchoarentur, sacra nihilominus Communio, fere albescente caelo peragebatur.

V. Ad amovenda autem dubia, atque ad arcendos abusus, qui exoriri possunt ob dissimile, quod intercedit tempus *medium*, uti vocant, atque *astronomicum*, opportunum ducitur decernere, ut mediae noctis computatio, iuxta temporis rationem, quae a fidelibus fieri consuevit, scilicet de tempore, quod *medium* appellant, servetur.

Quare, etc.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

DUBIUM

DE RELIGIOSIS PROFESSIS VOTORUM TEMPORARIORUM IN AMENTIAM INCIDENTIBUS.

Cum aliquando accidat ut Religiosus, vel Religiosa, perdurante triennio votorum quod ex praescripto can. 574 cuicumque professioni perpetuae aut solemni praemitti debet, in amentiam incidat, ita ut, elapso triennio, cum sui compos non appareat, ad professionem admitti nequeat, quippe qui actus huiuscemodi non sit capax, dubitatum est quid tali occurrente casu agendum sit.

Cum autem res in praxi non levis momenti videretur, Sacra Congregatio, praehabito voto plurium Consultorum, sequentia dubia Emorum Patrum iudicio subiecit:

I. – « Utrum Professus votorum simplicium in Ordine vel in Congrega-« tione, qui durante triennio amens evaserit, iudicio medicorum etiam insa-« nabiliter, possit, finito triennio, ad suos vel ad saeculum remitti, an vero « debeat in Religione retineri »;

et quatenus negative ad primam partem, affirmative ad secundam:

II. – « Qualis sit praedicti Religiosi conditio iuridica, et ad quid teneatur « Religio in casu ».

Porro Emi Patres Sacrae Congregationis Sodalium Religiosorum Negotiis praepositae, in plenario coetu habito ad Vaticanum die 28 novembris 1924, re mature perpensa, respondendum censuerunt:

« Ad I: *Negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam ».

« Ad II: Religiosus de quo agitur in dubio I, pertinet ad Religionem in eo statu in quo erat quando mente captus est, et Religio tenetur erga eum ad eadem officia ad quae tunc tenebatur ».

Facta autem de omnibus relatione Sanctissimo Domino Nostro Pio divina Providentia PP. XI, in audientia habita ab infrascripto P. Abbate Secretario die 30 novembris 1924, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare et confirmare dignata est.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 5 februarii 1925.

C. CARD. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Abb. O. S. B., *Secretarius.*

II

APPROBATIONES

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

30 novembris 1924. — Congregationem Sororum Caritatis a Sancto Ioseph, vulgo *Hermanas Iosephinas de la Caridad* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Vicen., *laudavit eiusque Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

— Instituti Sororum Servarum a Beata Maria Virgine Perdolente, Tertii Ordiñis Servorum Mariae, vulgo *le Addolorate* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est in archidioecesi Florentin., *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

— Instituti Sororum a S. Thoma de Villanova, vulgo *Hospitalières* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est in archidioecesi Parisiensi, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

— Instituti Sororum a Sancta Maria nuncupati, cuius domus princeps in Namurcensi civitate sita est, *Constitutiones definitive approbavit.*

4 februarii 1925. — Congregationis Sororum Moguntinarum a Divina Providentia nuncupatarum, cuius domus princeps Moguntiae sita est, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

— Institutum Sororum B. M. V., vulgo Societas Iesu, Mariae ac Ioseph nuncupatum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Buscoducensi, iam pridem ab Apostolica Sede commendatum, *approbavit, itemque eius Constitutiones.*

— Instituti Sororum Scholarum Christianarum seu Misericordiae nuncupatarum, *Constitutiones definitive approbavit.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

BAIOCEN.

CANONIZATIONIS BEATI IOANNIS EUDES, MISSIONARII APOSTOLICI ET INSTITUTORIS CONGREGATIONIS IESU ET MARIAE NEC NON ORDINIS B. M. V. A CARITATE.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Quae adversus binas, de quibus est sermo, sanationes, quaeque pro impetrandis Beato Ioanni Eudes supremis honoribus Sanctorum ad cognoscendum fuerant propositae, vel a disceptationis limine facere visa fuit difficultas, ad Medicos seu Chirurgos eadem dicenda est propius pertinere; quippe quae unam dumtaxat respicit specificam utriusque morbi naturam, minime vero intimam eamque veram atque germanam attingit miraculi rationem. Quamobrem, si quando contingat, ut, cum de miraculis agitatur quaestio, in designanda et definienda singulari prorsus atque individua morbosae cuiusdam affectionis forma discrepent inter se Virorum in arte peritorum iudicia, num, hoc in casu, exstet ac detur norma, eaque certa simul atque tuta, permagni interest sedulo attenteque perpendere. Distinctione quippe adhibita inter morbos, quos vocant *functionales*, et eos, quos appellant *organicos*, si quidem in eo controversia sit, utrum de organico agatur morbo, vel potius de functionali, discordia haec tanti est facienda, ut prudens magis magisque securum nullum supersit consilium, quam ancipitem haerere et omnem rem in medio relinquere; idque ex peculiari innotescit functionalis morbi ingenio atque indole. Quamvis enim in istiusmodi etiam morbis laesio quaedam, functionum quaedam perturbatio exsistat necesse sit, haec tamen laesio, haec functionum perturbatio, quo statu nunc physicarum rerum versantur disciplinae, deprehendi nequit certoque dignosci; quandoquidem in defunctis hominibus, qui hysterica seu nevrotica passione, dum viverent, miserrime fuerunt divexati, cum secantur cadavera, sana inveniuntur organa, viscera aliaeque humani corporis partes, quin materiales uspiam appareant laesiones.

Quapropter sacra haec Congregatio summa procedens máturitate et cautione induci numquam potuit, ut, tamquam idoneum miraculi subiectum, reciperet et probaret purum putumque functionalem quemdam morbum; neque solummodo in hac universa studiorum agitatione, sed ante actis quoque temporibus eadem illa se gessit ratione, prouti e proposito admonere non praetermittit Benedictus XIV, cuius idcirco, huc pertinentia, haec pretium est transcribere et exhibere verba: « Verum illud etiam ani-« madvertendum, nonnullas in mulieribus crises naturales non omnium « oculis expositas, ut plurimum, accidere, quae perfectam a morbo libera-« tionem producere possunt: quapropter difficile admodum erit, libera-« tiones ab hoc morbo recenseri posse inter miracula. Quod si aliquando « a Postulatoribus causarum Beatificationis et Canonizationis tentatum « est, numquam vidi admissum; Medicique acciti, ut ad favorem scribe-« rent, operam suam, licet infelici conatu, constituerunt in eo, ut demon-« strarent, morbum non esse *passionis hystericae*, sed *alterius naturae*, inge-« nue hoc modo difficultatem probandi agnoscentes ac declinantes » (Lib. IV p. 1ª, cap. 13, n. 14).

Functionalibus itaque sepositis morbis, in reliquis, quibus nomen est organicis, alia, generis longe diversa, consultissima suppetit regula, quam suggerit et flagitat comperta et explorata ratio organici morbi. Hoc quippe semel posito, fieri numquam potest, ut eodem cum organico morbo una simul sit quoque instantanea atque perfecta sanatio; ignorat namque nemo, naturam in suo perficiendo redintegrationis opere non agere, nisi per gradus; secus enim si esset, sibi a suo Creatore necessario praestitutos, suos natura praetergrederetur fines.

Hisce igitur praeiactis, enucleatis et constitutis, in eisdem, foecundo tamquam inclusa semine, apta atque idonea continetur solutio difficultatis, de qua initio dicendi facta fuit mentio. Etenim, iudicialibus actis excussis et cribratis, testium dictis in memoriam revocatis, Medicorum a curatione testimoniis, atque suffragiis scripto exaratis a peritis ex officio accitis, probe inspectis et pensatis, duo haec posita sunt in aperto: unum, quod scilicet tum soror Ioanna Beatrix Londono, tum Bonaventura Romero organico laborarunt morbo, qui externas quoque oculisque spectabiles pepererat laesiones; alterum vero, quod videlicet, post praeviam Beati Ioannis Eudes peractam invocationem, isto ex organico morbo una cum externis oculisque spectabilibus laesionibus subita atque perfecta obtenta fuit sanatio. Quibus e duobus, veluti e duabus legitimis positis praemissis, necessario descendit, incluctabili logicarum legum vi, ipsoque consentiente, suffragante et plaudente communi sensu, utriusque miraculi demonstratio, quemadmodum apertis verbis renuntiarunt testes, agnoverunt a curatione

Medici, et suis scripto editis sententiis ostenderunt et evicerunt sex numero, tres vero pro unaquaque e duabus sanationibus, ab hac sacra Congregatione adlecti periti Viri, quorum e gremio non defuit etiam, qui aperte declaravit, hanc omnium peritorum concordiam in praeternaturali adserendo utriusque sanationis charactere, qui e subita atque perfecta promanat utriusque organici morbi sanatione, suo e loco atque firmitate vel minime posse dimoveri ex eo quod eadem omnino non afduerit quoque concordia in designanda et definienda singulari prorsus atque individua utriusque morbosae affectionis forma. Eapropter si quid curae atque laboris superfuit adhuc, illud conferre oportuit circa opportunam emendationem et flexionem propositorum lemmatum ita nempe, ut quae inferius enunciantur lemmata ea solummodo complecterentur elementa, quae iudicialibus responderent tabulis, et communi satis facerent peritorum diagnostico iudicio.

Ita, iuridico praescriptoque legis consono praesupposito utriusque facti fundamento, atque munere quisque suo sedulo naviterque perfungentibus et iudicialibus peritis Viris et causae Patrono, haec, quae, abhinc iam biennium, duabus istis super sanationibus instituta est quaestio, tribus de more disceptationibus suum sortita fuit exitum in Congregatione generali, quae, post binas praehabitas, antepraeparatoriam et praeparatoriam, die vigesima proxime praeteriti mensis ianuarii coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Ludovico Billot, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede Beato Ioanni Eudes venerationem, constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quibus tamen exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremam Suam distulit edicere sententiam, praesidium et lumen interim a Patre luminum enixe impetraturus. Quumque mentem Suam postmodum patefacere decrevisset, hodiernam elegit Dominicam in Septuagesima, quae dies accidit optatissima sanctaque laetitia referta utrique religiosae Familiae, quae Beatum Ioannem Eudes suum legiferum Parentem veneratur et colit; Congregationi nimirum Iesu et Mariae et Ordini Filiarum B. M. V. a Caritate; hac quippe die utramque apud religiosam Familiam solemne percolitur titulare festum Purissimi Cordis B. M. V.; quandoquidem liturgici cultus Sacrorum Cordium Iesu et Mariae idem Beatus Ioannes Eudes auctor exstitisse perhibetur. Quocirca Sanctissimus Dominus noster, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ludovicum Billot, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali,

meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo:* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Ioannae Beatricis Londono, e Congregatione Sororum Caritatis a Praesentatione B. M. V. de Tours, a diabete mellito atque ab aliis complicationibus renalibus, nephrytide, furunculosi et abscessu;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Bonaventurae Romero a peritonite traumatica et a gravi cranii laesione.*

Hoc Decretum in vulgus edi, et in acta sacrae rituum Congregationis inseri mandavit sexto idus februarias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

BUDVICEN.

NULLITATIS MATRIMONII (STEFFAN-STEFFAN)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Friderici Steffan, in causa rei conventi, eumdem citamus ad comparendum, per se vel per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Via della Dataria, 94), die 31 martii 1925, hora XI, ad concordandum de dubio disputando vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam pro causae definitione:

DUBIUM

An constet de matrimonii nullitate, in casu?

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis Dñi Friderici Steffan curare debent ut de citatione hac edictali ipse commoneatur. *

Ubaldus Mannucci, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 20 februarii 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Étant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr. Frédéric Steffan, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 31 de Mars 1925, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la discussion de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage, dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les Curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Frédéric Steffan devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 3 febbraio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, coll'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e Consultori Teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti per discutere sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Beato Pietro Canisio Conf., Sacerdote professo della Compagnia di Gesù, i quali miracoli vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì 10 febbraio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi alla augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi che la compongono, hanno emesso il loro voto sopra il dubbio del martirio, dei segni o miracoli delle Serve di Dio Ifigenia da S. Matteo, della Congregazione delle Suore dell'adorazione perpetua del Ssmo Sacramento, Elisabetta Teresa dal Sacro Cuore di Gesù dell'Ordine delle Orsoline, Maria Rosa dell'Ordine di S. Benedetto, Maria da S. Enrico dell'Ordine Cistercense, e Compagne, uccise, come si asserisce, in *Oranges* nel mese di luglio del 1794, in odio della Fede.

Martedì 17 febbraio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Reverendissimi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio su due miracoli che si asserircono operati da Dio per intercessione della Ven. Maria Bernarda Soubirous, dell'Istituto delle Suore della Carità e dell'Istituzione Cristiana di *Nevers*.

S. CONGREGAZIONE PER LA CHIESA ORIENTALE

AVVISO DI CONCORSO

È aperto presso la S. Congregazione per la Chiesa Orientale il concorso per l'ufficio di minutante e di scrittore.

I sacerdoti che desiderassero prendervi parte, dovranno esibire alla Segreteria della medesima S. Congregazione, entro un mese dalla data del presente avviso, la domanda, corredata delle opportune generalità e del « nulla osta » del rispettivo Ordinario.

A titolo d'informazione, per i sacerdoti che volessero concorrere, si avverte che:

1) il concorso per l'ufficio di minutante consisterà in due prove scritte, delle quali una in lingua latina, l'altra in italiano. I temi di esse verseranno specialmente sulla Teologia Morale e sul Diritto Canonico, con riguardo particolare alle disposizioni del Codice latino che si applicano anche agli Orientali;

2) il concorso per l'ufficio di scrittore consisterà in due composizioni, l'una manoscritta, l'altra dattilografata;

3) per l'ufficio di minutante si richiede la laurea in Sacra Teologia e in Diritto Canonico;

4) per l'ufficio di scrittore si richiedono documenti comprovanti una conveniente cultura teologica e letteraria;

5) è in facoltà dei concorrenti presentare altri titoli che possano comprovare la loro capacità all'ufficio cui aspirano;

6) si terrà in particolare considerazione la conoscenza di lingue estere;

7) i concorrenti non dovranno eccedere l'età di anni 45 per l'ufficio di minutante, nè gli anni 35 per l'ufficio di scrittore.

Il concorso avrà luogo nell'ultima decade del prossimo marzo, in giorni che saranno notificati ai singoli interessati.

Roma, dalla S. Congregazione per la Chiesa Orientale, 15 febbraio 1925.

† Isaia Papadopulos, *Assessore.*

SEGRETERIA DI STATO

AVVERTENZA

La Segreteria di Stato di Sua Santità ritiene opportuno richiamare l'attenzione su le disposizioni pubblicate in data 11 marzo 1910, per mandato speciale del Santo Padre, nel Bollettino Ufficiale *Acta Apost. Sedis*, vol. II, p. 248 s., riguardo ai concorsi per la provvista degli uffici della Curia Romana, le quali sono tuttora in pieno vigore; vale a dire:

1° che niuno sia ammesso all'esame nei detti concorsi se non presenti ai Superiori del rispettivo dicastero l'attestato dell'Ordinario proprio di origine o di domicilio, da cui consti essere il candidato immune da censure, e nulla ostare per la sua ammissione alla prova;

2° che niuno sia definitivamente scelto negli scrutini, e proposto al Sommo Pontefice per l'approvazione, se con lettere segrete non si siano prima chieste notizie particolari del candidato al suo Ordinario, sia di origine sia di domicilio, nonchè al Vicariato di Roma; e non si abbiano avute risposte del tutto rassicuranti sulla vita e condotta del medesimo;

3° che l'interpellazione al Vicariato, di cui al n. 2, non debba omettersi neanche nel caso che il soggetto non abbia mai dimorato in Roma;

4° che tanto le lettere d'interpellazione come le risposte date e gli allegati aggiunti debbano rimanere sempre e del tutto segreti;

5° infine che le nomine avvenute con la preterizione di queste regole *siano e debbano considerarsi come irrite e nulle.*

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

26 gennaio 1925. L'Emo sig. Card. Michele Lega, *Protettore dell'Arciconfraternita di San Giuseppe dei Falegnami in Roma.*

30 » » Monsig. Francesco Morano, *Prelato Uditore nel Tribunale della Sacra Romana Rota.*

9 febbraio » L'Emo sig. Card. Giovanni Bonzano, *Protettore dell'Ordine dei Frati Minori.*

Protonotari Apostolici, ad instar participantium:

9 novembre 1922. Monsig. Teofilo Skalski, della diocesi di Luck-Zytomir.

26 aprile 1924. Monsig. Adamo Kulinski, della diocesi di Kielce.

16 settembre » Monsig. Paolo Frelek, della medesima diocesi.

18 gennaio 1925. Monsig. Giuseppe Ronza, dell'archidiocesi di Vercelli.

21 » » Monsig. Alfonso Abbamondi, dell'archidiocesi di Benevento.

Prelati domestici di S. S.:

10 novembre 1922. Monsig. Ludovico Wilkonski, della diocesi di Plock.

30 gennaio 1923. Monsig. Dionisio Molnar, della diocesi di Wesprimia.

» » » Monsig. Vincenzo Bedy, della diocesi di Giavarino.

15 aprile 1924. Monsig. Paolo L'Ebraly, della diocesi di Tulle.

» » » Monsig. Antonio Machat, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Teodoro Jarrige, della medesima diocesi.

28 » » Monsig. Venceslao Niemerowski, della diocesi di Kielce.

» » » Monsig. Giovanni Bialecki, della medesima diocesi.

21 agosto » Monsig. Taddeo Malczewski, dell'archidiocesi di Gnesna e Posnania.

16 settembre » Monsig. Boleslao Wróblewski, della diocesi di Vladislavia.

» » » Monsig. Vincenzo Blazewicz, della diocesi di Sejna.

27 » » Monsig. Giovanni Poskropko, dell'archidiocesi di Varsavia.

13 gennaio 1925. Monsig. Francesco Carlà, della diocesi di Lecce.

20 » » Monsig. Pellegrino Preziosi, della diocesi di Avellino.

29 gennaio 1925. Monsig. Guglielmo Gonzalez et Arocha, della diocesi di Pinar del Rio.
» » » Monsig. Giuseppe Maria Reigadas et Antigna, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gerardo Ortega et Gonzalez, della medesima diocesi.
15 febbraio » Monsig. Amedeo Ghizzoni, della diocesi di Piacenza.
» » » Monsig. Francesco Torta, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ludovico Mondini, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Placca dell'Ordine Piano:

31 gennaio 1925. Al sig. conte Enrico Paolini, Esente nella Guardia Nobile di Sua Santità.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

4 febbraio 1925. Al sig. conte Ildebrando Silvestri Faà, Guardia Nobile di Sua Santità.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

30 gennaio 1925. Al sig. barone Ago di Maltzan, del Ministero degli Affari Esteri di Germania.

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

12 febbraio 1925. Al sig. comm. Tito Arcangeli, maggiore della Guardia Palatina.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

4 febbraio 1925. Al sig. conte Carlo Pocci, cadetto della Guardia Nobile di Sua Santità.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

10 ottobre 1924. Al sig. Daniele de Haene (Belgio).
» » » Al sig. Antonio van Caillie (Belgio).
» » » Al sig. Marcello Lallemand (Belgio).
» » » Al sig. Giovanni Battista Vossen (Belgio).
2 gennaio 1925. Al sig. dott. Luigi Steger, dell'archidiocesi di Utrecht.
3 » » Al sig. Ugo Pesaresi, della diocesi di Terni.

5 gennaio 1925. Al sig. Giorgio Le Cordier, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. dott. Enrico Chatellier, della medesima archidiocesi.
8 » » Al sig. barone Giacomo de Maricourt, addetto all'ambasciata di Francia presso la S. Sede.
9 » » Al sig. Renato Vermast, della diocesi di Gand.
14 » » Al sig. visconte Leone de Roest d'Alkemade, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Luigi Luyckx, della medesima archidiocesi.
17 » » Al sig. Giovanni Florimondo Van der Linden, della diocesi di Gand.
25 » » Al sig. Gerardo Ruigeward, della diocesi di Harlem.
» » » Al sig. Cornelio Giovanni Giacomo Nieuwland, della medesima diocesi.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

30 giugno 1924. Al sig. Dedjatch Gabrè Sellassie, Governatore di Adua.
» » » Al sig. Dedjatchmac Gassasa.
» » » Al sig. Dedjatch Moulu Guela.
» » » Al sig. Dedjatch Haile Sellassie, Governatore di Balè.
23 dicembre » Al sig. Francesco Splett, di Danzica.
2 gennaio 1925. Al sig. Vittore Popelka, della diocesi di Salto (Uruguay).
7 » » Al sig. Cav. Luigi d'Orazi, di Roma.
» » » Al sig. Enrico Haas Spithöver, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

30 giugno 1924. Al sig. Lagaba Odadjie.
» » » Al sig. Blata Herroui.
» » » Al sig. Lidj Mekonen.
15 novembre » Al sig. maggiore Harry A. Walsh, dell'archidiocesi di Baltimora.
» » » Al sig. Patrizio I. Haltigan, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. I. Leo Kolb, della medesima archidiocesi.
2 gennaio 1925. Al sig. Stefano Solaro, della diocesi di Salto (Uruguay).
12 » » Al sig. Ferdinando Stuflesser, della diocesi di Trento.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

30 agosto 1924. Monsig. Teodoro Urbanski, della diocesi di Kielce.
» » » Monsig. Francesco Gola, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Mecislao Rogojski, della medesima diocesi.
10 gennaio 1925. Monsig. Giov. Battista Pé, della diocesi di Brescia.
» » » Monsig. Angelo Zammarchi, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Lorenzo Conforti, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Edoardo Leal, della diocesi di Zamora.
» » » Monsig. Angelo Alvaro, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Emanuele Boizas, della medesima diocesi.
21 » » Monsig. Ignazio Olszanski, della diocesi di Wilna.
23 » » Monsig. Pietro Di Pietro, Segretario della Delegazione Pontificia di Valle di Pompei.
3 febbraio 1925. Monsig. Gennaro Solorzano Garcia, della diocesi di Santander.
9 » » Monsig. Giuseppe Santiangeli, della diocesi di Fabriano e Matelica.
11 » » Monsig. Gaudenzio Manuelli, della diocesi di Novara.
14 » » Monsig. Evasio Colli, della diocesi di Casale Monferrato.
» » » Monsig. Vittorio J. B. Garat, della diocesi di Vitoria (Spagna).
17 » » Monsig. Benvenuto Romani, della diocesi di Recanati e Loreto.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

26 settembre 1924. Il sig. Simone Karski, della diocesi di Sandomir.
3 gennaio 1925. Il sig. conte Vincenzo Ranuzzi della Porretta, dell'archidiocesi di Bologna.
10 febbraio 1925. Il sig. Pietro Dahll, (Norvegia).
17 » » Il sig. Giuseppe M. de Navarro, della diocesi di Northampton.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

febbraio 1925. Monsig. Alfonso Frattari, della diocesi La Plata.
11 » » Monsig. Egidio Quattrocchi, della diocesi di Veroli.
» » » Monsig. Pietro Quattrociocchi, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Novelli, della medesima diocesi.

11 febbraio 1925. Monsig. Giovanni Pasqualitti, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Tommaso Mancini, della medesima diocesi.
» « » Monsig. Amato d'Ambrogi, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

20 gennaio 1925. Il sig. Enrico Matteucci, della diocesi di Volterra.

Cappellani d'onore extra urbem *di S. S.:*

30 agosto 1924. Monsig. Stanislao Mietkowski, della diocesi di Kielce.
» » » Monsig. Giorgio Imiela, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

18 aprile 1924. Monsig. Dionisio Kelly, Vescovo di Ross.
13 gennaio 1925. Monsig. Francesco Zorn de Bulach, Vescovo tit. di Eritre.
29 » » Monsig. Ignazio Gladès Berzi, Vescovo di Tebe, rito copto.
5 febbraio » Monsig. Carlo Ligonnès du Pont, Vescovo di Rodez.
10 » » Monsig. Paolo Emilio Bergamaschi, Arcivescovo tit. di Areopoli.
21 » » Monsig. Michele Cerrati, Vescovo tit. di Lidda.
27 » » Monsig. Massimo Sedfaoui, Vescovo di Minieh o Ermopoli Maggiore, rito copto.